

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ARDEL

(Κατὰ μετάφρασιν Ι. Ν. Γ.)

— Λοιπόν, όριστικώς, μ' άφίνεις; Προτιμᾷς νά επιστρέψης χωρίς νά επισκεφθῇς τήν Γλυπτικήν;

— Νά σοῦ πῶ, αγαπητή μου, σέ τίποτε άλλο δέν εἶμαι τόσον αδιάφορος ὅσον ἔστα ἀγάλματα... ἄλλως τε εἶνε πλέον ἡ ὥρα πέντε καί μισή πρέπει νά γυρίσω νά ἐνδυσθῶ. Δειπνῶ εἰς τήν πόλιν καί ὁ σύζυγός μου, καθὼς τὸ ξέρεις, εἶναι ἡ προσωποποίησις τῆς ἀκριβείας.

Καί αἱ δύο νέαι γυναῖκες ἐσταμάτησαν ἐμπρὸς εἰς τήν κλίμακα ἣτις ὠδήγει ἀπὸ τὰς αἰθούσας τῆς ζωγραφικῆς εἰς τὸν κῆπον ποῦ ἐφαίνετο, ἀπὸ τὴν ἀφρονίαν τῶν ἀγαλμάτων, ὡς σπαρμένος μὲ μορφὰς λευκάς, διαγραφομένας ἐπὶ τοῦ χλωροῦ ἐδάφους τῆς πρασινάδας. Κατέβαιναν βραδέως τὰς βαθμίδας μὲ τὸ νωχελὲς ἐκεῖνο βῆμα τῶν πολὺ κομψῶν γυναικῶν, πολὺ βέβαιαι ὅτι καμμία λεπτομέρεια τῆς ἐνδυμασίας τῶν δέν ἠδύνατο νά δώσῃ ἀφορμὴν σὲ ἐπικρίσεις. Δέν εἶχαν βεβαίως περιπατήσει πολὺ διὰ μέσου τῶν πολυαριθμῶν αἰθουσῶν, οὐδ' εἶχον κουράσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς παρατηροῦσαι τὰς ἐκτεθειμένας εἰκόνας. Αἱ ὅψεις τῶν τόσον γαλήναι ὅσον καί δύο ὥρας πρὶν, ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐκθεσιν, ἐφανέρωναν καταφανῶς αὐτὴν τὴν ἀποκούρασίν των. Εἶχαν κάμει ἀπλῶς ἓνα εὐχάριστον περίπατον, καλλιτεχνικὸν τάχα, μόνον ἕνεκα τοῦ μέρους ὅπου ἐγένετο καί κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ἀπήλαυσαν τῆς ὅλης γυναικείας ἐκείνης εὐχαιρικήσεως νά παρατηρῶνται παρὰ πολὺ καί ν' ἀπεικδέχωνται τὸν διακριτικὸν σεβασμὸν ὀφθαλμῶν τοὺς ὁποίους ἔθελγον κατὰ τὴν διάβασίν των.

— Λοιπόν, Ἰσαβέλλα, θὰ μείνης ἀκόμη;

— Ἀγαπητή μου ἔχω διάθεσιν νά συμπληρώσω ὁλοτελῶς αὐτὴν μου τὴν περιήγησιν... καί κατὰ μείζονα ἄλλως τε λόγον ὑπεσχέθην νά συναντήσω τὰ μικρά μου μὲ τὴν τροφὸν των καί πρέπει νά τηρήσω τὴν ὑπόσχεσιν... ὥρα ἐξ παρὰ τέταρτον... ἔχω ἀκόμη εἴκοσι λεπτά. Μὰ δέν θέλω σ' ἐμποδίζω... λοιπὸν θὰ ᾄσαι ἀπόψε εἰς τοὺς Bernes... διὰ ν' ἀπολαύσῃς ὅλην τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ Poker... Au revoir, αγαπητή μου, τὸ γληγορότερον, ἔ; ἔσφιξαν τὰς χεῖρας των μειδιῶσαι ὡς φίλαι ἐκτιμώμεναι ἀμοιβαίως, τοσοῦτον μᾶλλον καθόσον καί αἱ δύο εἶχον ἐξ ἴσου προικισθῇ ἀνεπιφθόνως ἀπὸ τὴν καλὴν φύσιν. Καί ἡ κόμισσα Ἰσαβέλλα De Vianne ἔμεινεν ἐν δευτερόλεπτον ἐπὶ τῆς φλιᾶς τοῦ κήπου ἀκολουθοῦσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν σύντροφόν της, ἣτις ἀπεμακρύνετο ἀφίνουσα νά σύρωνται αἱ πτυχαὶ τοῦ μεταξωτοῦ της φορέματος ἐπὶ τῆς ἄμμου, λυγίζουσα τὴν μέσην της, μ' ἐκεῖνα τὰ χρυσοκόκινα μαλλιά της στριμμένα ἀφροειδῶς κἄτω ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν ψάθα τοῦ καπέλλου της.

Καί ἔπειτα ἀπέβλεψε πρὸς τὴν ἰδίαν της καλλονήν, τὴν γοητείαν τῆς ὁποίας εἶχε βεβαιωθῇ ὀλίγον πρὶν, μέσα εἰς τοὺς μεγάλους καθρέπτας τῆς αἰθούσης τῆς συνδιαλέξεως. Καί ἐλαφρὸν μειδίαμα ἱκανοποιήσεως μὲλις διαγραφόμενον διετρεῖε ἐπὶ τῶν χειλέων της. Εἶχαν

τὴν συναίσθησιν ὅτι ἦτο ἱκανὴ νὰ ὑποστῇ οἰανδρήποτε σύγκρισιν. Ἐπειτα ἀκολουθοῦσα τυχαίως ἓνα διὰδρομον τοῦ κήπου ἤρχισε νὰ προβαίνει νωχελῶς κατ' εὐθεΐαν μὲ βῆμα ἀριστοκρατικὸν καὶ ἀδιάφορον χωρὶς νὰ φροντίζῃ διόλου διὰ τὴν ἀπομόνωσίν της, σὺν γυναικᾷ συνειθισμένη ἀπὸ τὴν πρόωρον χηρείαν της νὰ ἐμπιστεύεται μόνον εἰς τὸν ἑαυτὸν της σὲ κάθε τόπον καὶ περίστασιν· ἀλλ' ἔξαφνα τὸ πρόσωπόν της ἔχασε ἐκείνην τὴν ἀφηρημένην ἔκφρασιν καὶ ἀνεπαίσθητόν τι θάμβημα ἐξωγραφήθη ἐπ' αὐτοῦ εἰς τὴν θέαν νέου τινος ἀνδρός — ἐπάνω κάτω τριανταπέντε ἐτῶν — ὅστις ἐστέκετο ὄρθιος ἐμπρὸς σ' ἓνα ἄγαλμα τοῦ ὁποίου ἐσπούδαζε τὰς λεπτομερίας τόσοσιν προσεκτικᾷ ὥστε δὲν ἐπρόσεξε διόλου τὴν γυναικᾷ ποῦ ἦτο πλάγι του καὶ τὸν παρατηροῦσε μὲ ἓνα κρυφὸν μειδίαμα.

— Μὰ τί ἀφηρημένος ἄνθρωπος ποῦ εἶσαι σήμερα, καλέ μου ἐξάδελφε, εἶπε μὲ σκωπτικὴν τινὰ φωνήν.

Καὶ τὸ αἰφνιδίως φωτισθὲν πρόσωπόν της ἐφάνερωνε ὅτι ἡ συνάντησις αὕτη δὲν τῇ ἦτο διόλου δυσάρεστος. Οὗτος ἐστράφη.

— Ἰσαβέλλα... μὲ συγχωρεῖτε... αὐτὸ τὸ ἔργον τόσοσιν ἐκυρίευσεν τὴν προσοχήν μου ὥστε,

— Ὡστε διατρέχετε τὸν κίνδυνον νὰ λησμονήσητε ὅλως διόλου τοὺς ζωντανούς διὰ τὰ ἀγάλματα... Ἐπὶ τέλους δὲν σοῦ κρατῶ χάκια... Εἶνα πολλὺς καιρὸς ποῦ εἶσαι εἰς τὴν ἐκθεσιν;

— Μόλις ἔφθασα καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητά μου ὡς πρωτοτύπου, ἀφοῦ μ' αὐτὸ τὸ ἐπίθετον εὐχαριστήσθαι νὰ μὲ φιλοδωρήτε συχνά, μ' ἄρσει νὰ ἔρχωμαι νὰ βλέπω μερικὰ ἀγάλματα μὲ τὸ φῶς τοῦ δειλινοῦ· αὐτὸ τὸ εἶχα ἰδιαιτέρως παρατηρήσει πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἰς τὸ βερνίκωμα... καὶ σεῖς λοιπὸν εἴσθε ὀλομόναχη ἐδῶ;

— Ὀλομόναχη. Ἡ Κα Dartigue μ' ἐγκατέλειψε πρὸ ὀλίγων λεπτῶν, καὶ περιμένω τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ παραδώσω ἑμαυτὴν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν κατοχήν τῶν τέκνων μου καὶ τῆς ἀμάξης μου. Σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι μέχρι ἐκείνης τῆς στιγμῆς σᾶς κρατῶ ὡς συνοδόν· ἀφοῦ γνωρίζετε ἀπὸ γλυπτικὴν ἅς τὴν ἐπισκεφθῶμεν ὁμοῦ.

Ἔπεται συνέχεια.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.

Τὸ μέταλλον τοῦ μέλλοντος. — Ἡ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ἐπιτυχία τοῦ ἀλουμινίου ὁσημέραι καὶ καταπληκτικῶς εὐρύνεται· ἐκτὸς τῶν πλοίων, ἀεροστατών, ἐπισκεπτηρίων, μελετᾶται ἡδὴ ἡ δι' αὐτοῦ κατασκευὴ ἀνασπαστῶν τῶν μεταλλῶν καὶ ἡ τελειοποίησις τῶν καλωδίων, τῶν ἀσφαλιστικῶν λυχνιῶν κ. λ. Τὸ εἶδ. βάρος τοῦ μετάλλου τούτου εἶναι μόνον 2,57, λαμβανομένης δὲ ὑπ' ὅψιν καὶ τῆς ἀθεκτικότητος αὐτοῦ ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν σίδηρον καὶ χάλυθα, ἐπιτυγχάνεται ἡ κατὰ τὸ ἥμισυ σχεδὸν ἐλάττωσις τοῦ βάρους τῶν κατασκευαζομένων ἀντικειμένων· καὶ ἡ τιμὴ του δὲ καταντᾷ εἰς τὸ μυθωδῶς εὐτελες, διότι ἐνῶ τῷ 1853 ἐτιμᾶτο χίλια φργκ. τὸ χίλιγρμ. ἡδὴ ἡ ἐμπορικὴ του ἀξία κυμαίνεται μεταξὺ τῶν 5 καὶ 6 φράγκων· ἐσχάτως μάλιστα ἀγγέλλεται ὅτι ὁ ἐν Βερολίνῳ δόκτωρ Μάγερ διὰ νέου τρόπου βιομηχανικῆς παραγωγῆς θὰ ἐπιτύχῃ τὴν εἰς ὀλίγα ἐκατοστὰ ἀξίαν του, τοῦ ὅ· ὅπερ δικαιώνει πληρέστατα τὴν ἐπὶ κεφαλῇς ὀνυμασίαν τοῦ μετάλλου.